

FERDO MIKLAVC

DOLINA OKROGLIH KAMNOV

I

iščeš zvezde podnevi
sonce ponoči
pa najdeš le sivino
ker ni več dneva
ker ni več noči
greš na dolge
peščene obale
dobrega morja
hočeš pisati pesmi v pesek
ko se en val umakne drugemu
hočeš najti morsko deklico
da bi se ljubila
pa prideš nazaj
pa nimaš pesmi
ker jih vzame morje
pa nimaš morske deklice
da bi se ljubila
ker je moreje ne da

II

v otroškem snu
grem prvič v čudežno dolino
ugledam jo
vso belo hladečo
dobro kot mati
tako jo vem
to je moja dolina
dolina okroglih kamnov
na klic jutra se odpravim
a materi ponesem velik
bel kamen
sanjam
komaj čakam da se zbudim
v roki imam kamen za mater
ki se razblini
ko odprem oči

z žalostjo sem spoznal
da je dolina samo moja
in dolgo nisem
stopil vanjo
dokler nisem neubranljivo začutil
da je treba imeti dolino
dolino okroglih kamnov
da jo je treba imeti samo zase

III

natrgal bi vrtnic
nabral žlahtnih narcis
se okitil z njimi
in bil vesel kralj
a v dolini okroglih kamnov
ni vrtnic
ni narcis
so samo vijolice
in jaz ne morem biti vesel kralj
marsikdo ve
kaj pomenijo vijolice
pa mu jih nikoli ni
bilo treba vdeti v gumbnico
a v dolini okroglih kamnov
rastejo samo
vijolice
žalostne vijolice
otožne vijolice
hrepeneče vijolice
vijolice

nabiram vijolice
v dolini okroglih kamnov
okitim se z njimi
kralj sem
v oblačilu iz vijolice
sem lep kralj
sem žalosten kralj
sem krut kralj
sem dober kralj
kralj doline okroglih kamnov
kjer rastejo samo
vijolice
kralj sem
zato moram imeti dolino
okroglih kamnov
da me sprejme v svoje megle
kadar ne maram sonca
moram imeti dolino okroglih kamnov
čeprav v njej rastejo
le žalostne vijolice

IV

dedek s tresočo roko
odtrga listek s koledarja
hvala bog za ta dan
reče
jaz pa obrnem okrogli
kamen v moji megleni dolini
da pokaže svojo temno stran
hvala dolina za ta kamen
rečem
obračam kamen za kamnom
in rišem temne znake
v belino meglene doline
okroglih kamnov
temne znake
v belino meglene
doline okroglih kamnov
in ne slišim morja
ki mi hoče nekaj povedati
ko liže robove doline
in čaka galebe ki jih ni
ladje ki jih ni
bloedeče mornarje ki jih ne bo
ker ne vedo za dolino
in jim zvezde nočejo
pokazati poti do nje
ker je to moja dolina
ker jaz prevračam kamne v njej
ker jaz rišem temna znamenja
v belino meglene doline
ker je to moja dolina
ki je ne zapustim
ker hočem celo popisati
s temnimi znaki
da bom jaz povedal morju
pravljico ki je še ne pozna
kot jaz ne poznam njegove

V

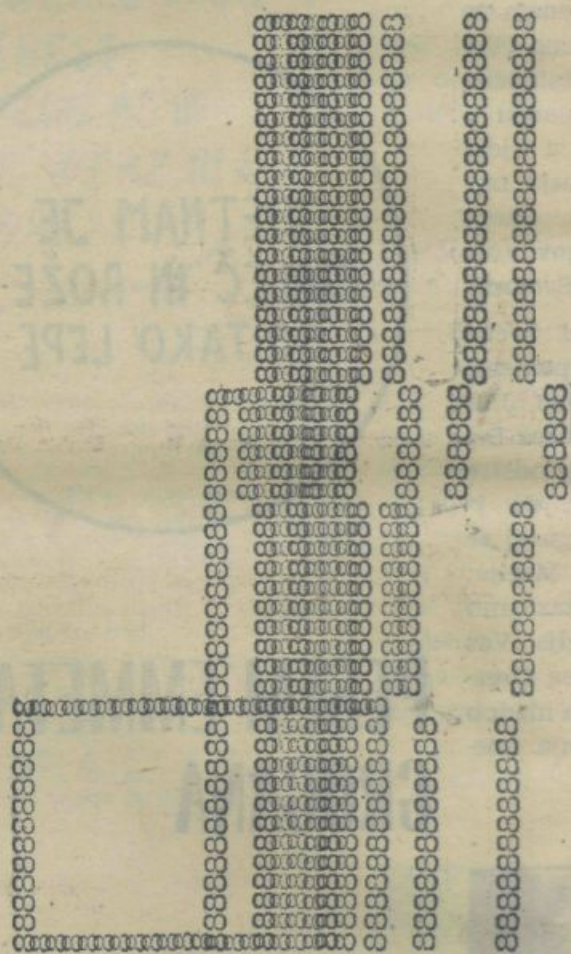
nekoč sem razkoračen stal
na kolovozu
blatnem in razritem
od neusmiljenega dežja
mislil sem
da sem odjezdil iz
doline okroglih kamnov
in jo pustil za seboj
kopajočo se v blagodejno
hladeči hladeči megli
težko je preiti reko
odjezditi
in pustiti za seboj
dolino okroglih kamnov
in neizmerne sive pokrajine
težko je vedeti
da se ne vračaš več sedet
na okrogle kamne
v megleni dolini
kjer noro upaš
da se bo sin
prismejal na svet
težko je vedeti
da se ne vračaš več
v dolino
preobračat okrogle kamne
in iskat majhen košček
sreče pod njimi
čeprav si raniš roke
in ga ne najdeš
treba je imeti dolino
okroglih kamnov

VI

(prstan in obiskovalci)
zadonijo trombe

razgrinjajo se oblaki
pripeljejo se osebnosti
marinka ne križa
ženin se bliža
zavpijem v množico
v nepričakovanem trenutku
tišine
živio pesnik
marinka ne križa
ženin se bliža
ženin ženin
velike besede so to
marinka
križa
bliža
trombe osebnosti oblaki
pesnik marinka križ ženin
vsi plešejo kolo
zardeli v lica
zasopli in srečni
ker so bile izrečene
velike besede

trombe se ustavijo
utihnejo padejo
kolo okameni
začudeno obstanejo vsi
v grotesknih pozah
in se ne morejo premakniti
le moje besede odmevajo
med njimi
marinka ne križa
ženin se bliža
marinka ne križa
ženin se bliža
ko spet ostanem sam
še dolgo zamišljen strmim
v temna znamenja v belini
spet samotne doline
ki mi olajšano pojejo
marinka ne križa
ženin se bliža

VINEZ VARA